

ústavů, u nichž důvodně mohl se nadíti a předpokládati, že nebudou této zákonné výhody zneužívat. Ježto pojmu a rozsahu sociálně pojišťovacích ústavů při tom nevymezil, zejména neomezil této výhody jen na sociální pojišťovací ústavy zbudované na zásadě nuceného pojištění, nelze upřít výhody ani ústavům jiným, pokud sledují stejný účel sociálního pojištění, jsouce založeny stejně jako nemocenské nebo úrazové pojišťovny na zásadě vzájemnosti, a pokud uhrazují náklady se sociálním pojištěním spojené pouze pojistnými příspěvky svých členů, byť jen dobrovolně placenými, lišíce se od soukromých pojišťoven podstatně tím, že u těchto jest nositelem pojistného břemene určité společenstvo, jež k úhradě pojistného rizika má zvláštní kapitál, kdežto u sociálních pojišťovacích ústavů je nositelem rizika soubor pojištěných osob, sloučených společnými zájmy pojišťovacími v určitém stavu, jenž má za účel pojišťování tak zv. sociálních škod, vznikajících pojištěncům buď ztrátou nebo zmenšením výdělečné schopnosti, buď úrazem, nemocí, invaliditou a pod., za něž dostává se jim náhrady pojistnými podporami, nebo jinými opatřeními (důchody a p.) ze společných fondů, utvořených z pojišťovacích příspěvků členů ústavů. Nesejde ani na tom, že počet pojištěnců jest omezen na určitý stav, jako v tomto případě. Oba nižší soudy, zkoumajíce účel a činnost žalujícího ústavu zcela případně podle jeho stanov, dospěly ku správnému závěru, že žalující ústav má ony vlastnosti sociálně pojišťovacích ústavů, zejména, že získává úhradu pro pojišťovací výdaje jen z příspěvků členů, plynoucích do pěti zvláštních fondů pojišťovacích, jichž postačitelnost k plnění závazků ústavu jest i občasně přezkoumávána dle zásad pojišťovací techniky (§ 7 stanov), jak první soud zjistil i z vyjádření ministerstva sociální péče ze dne 4. března 1926, čís. 2112 (F 2) 1926. Byla-li žalujícímu ústavu právem přiznána právní povaha sociálně pojišťovacího ústavu ve smyslu odst. (3) §u 31 zákona o ochr. náj. č. 48/1925 sb. z. a n., jest tím již vyloučeno u žalobce použití omezujícího předpisu zákona o soudním svolení k výpovědi (§ 1 zákona) a nelze se ani zabývatí otázkou, zda v tomto případě mimosoudní výpověď žalované se srovnává se zásadami, jež sleduje zákon o ochr. náj., ježto v §u 31 čís. 3 nestanoví zákon ztrátu výhody pro případ, že by právní podmínky v něm vyjmenované nešetřily při výpovědi svých nájemníků těchto zásad.

Čís. 6228.

Zdržuje-li se otec nezletilého manželského dítěte ve stálém úředním postavení jako státní zaměstnanec mimo území historických zemí Československé republiky a nezletilec nežije s ním ve společné domácnosti, určuje se příslušnost opatrovnického soudu nezletilcova podle jeho trvalého pobytu v historických zemích.

(Rozh. ze dne 1. září 1926, Nd I 334/26.)

N e j v y š š í s o u d rozhodl záporný spor o místní příslušnost mezi okresními soudy v Říčanech a v Turnově a poručenským úřadem I. stolice v Rimavské Sobotě k obstarávání opatrovnických záležitostí ohledně

nezl. Jaroslava Josefa B-a, narozeného v P. dne 9. března 1922, manželského syna Petra B-a, naddozorce pohraniční finanční stráže v H. na Slovensku v ten rozum, že ustanovil příslušným okresní soud v Turnově.

D ů v o d y:

Podle spisů koná otec nezletilcův Petr B. již od roku 1919 službu u pohraniční finanční stráže na Slovensku. Roku 1922 oženil se s Annou roz. M-ovou v P., okres Turnov, která tam porodila dne 9. března 1922 manželského syna Jaroslava Josefa B-a, ale zemřela již koncem téhož roku. Nezletilec jest od té doby ve výživě a výchově u své babičky v P. a, ježto nabytí dědictvím majetku po svém prastrýci Janu S-ovi, nutno rozhodnouti otázku, který soud je povolán obstarávati úkony úřadu opatrovnického. Místní příslušnost poručenských úřadů na Slovensku a v Podkarpatské Rusi určuje se bydlištěm, nebo místem pobytu, nebo posledním bydlištěm opatrovancovým v uvedených zemích (§ 1 zákona ze dne 20. prosince 1922 č. 391 sb. z. a n.). Ježto však nezletilý Jaroslav Josef B. na Slovensku nikdy nebydlel, ani se tam nezdržoval a ježto na odvozeném bydlišti a obecném sudišti tam nezáleží, není tam opatrovnického úřadu místně příslušného. Také pro okresní soud v Říčanech, který projednal pozůstalost po Janu S-ovi, není důvodu k opatrovnické příslušnosti podle Šu 109 j. n. ohledně nezletilého Jaroslava Josefa B-a. Naproti tomu jest příslušným okresní soud v Turnově, protože otec nezletilcův zdržuje se ve stálém úředním postavení jako státní zaměstnanec mimo území historických zemí Československé republiky, pro které platí jurisdikční norma a jeho nezletilý syn nežije s ním ve společné domácnosti. Platí tu tedy předpisy Šu 69 j. n. ve znění čl. II. čís. 6 zákona ze dne 1. dubna 1921 čís. 161 (a zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 a ze dne 19. prosince 1924, čís. 292 sb. z. a n.) a § 73 druhý odstavec a § 109 j. n., dle nichž určuje se obecný a tím také opatrovnický soud nezletilého dítěte podle místa jeho trvalého pobytu v historických zemích.

Čís. 6229.

Ten, pro něhož bylo vloženo na nemovitosti vlastnické právo v pořadí poznámky zamýšleného zcizení, nemůže se domáhati výmazu zákazu zcizení a zavazení, třebas byl poznamenán knihovně až po poznámce pořadí.

(Rozh. ze dne 1. září 1926, R II 120/26.)

Pro Leopolda L-a bylo vloženo na nemovitost vlastnické právo v poznámce pořadí. Žádosti Leopolda L-a, jíž domáhal se výmazu poznámky zákazu zcizení, jež následovala až po poznámce pořadí, s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d žádost zamítl. D ů v o d y: Napadeným usnesením povolil knihovní soud výmaz poznámky zákazu zcizení ohledně vložky 189 na základě kupní smlouvy ze dne 23. září